

המקורבים

לרביה"ק מוהר"ן עברסלב זי"ע"א

חיים טובים // נקודות אור בנתיבות החיים

דבר העורך

תכלה שנה – וקללותיה

אם תתבקש לסכם את השנה שעברה – היה טוב או לא?

אנו עומדים בסיומה של שנה, וכבר מריחים את השנה החדשה בפתח. התחושה היא – יאללה, רוצים כבר לסיים את השנה הזאת, ולהתחיל דף חדש. מה שהיה היה, העיקר להתחיל מהתחלה. איך אומרים? תכלה שנה וקללותיה.

השאלה היא, מה יהיה בשנה הבאה באותו תאריך? האם נרגיש שוב את אותה הרגשה? ואם כן, אז לאיזה שנה חדשה מועדות פנינו? שנה שבסופה תיראה אותו דבר, וגם עליה נשוב ונאמר 'תכלה שנה וקללותיה'?

בכנות, האם בכזו קלות אנחנו מוכנים להגדיר כך שנה שלמה? האם באמת השנה הזאת הייתה כל כך גרועה, שכל שנותך הוא להמתין לסיומה ולחכות למשהו חדש, אולי שם יהיה איזה משהו טוב...

האם לא היה שום טוב בשנה הזאת – כן, השנה שאנחנו מתביישים בכלל להסתובב אחורה ולהסתכל לה בפנים... – בשנה הזאת ממש, האם לא היה שום טוב, כלום כלום כלום?

האם בשנה הזאת לא הנחנו תפילין בכל יום, האם לא שמרנו שבת, האם לא התפללנו שלש פעמים ביום. וכל אחד – את התוספות שיש לו על הרשימה המצומצמת והמינימלית הזאת. ויותר מזה, האם לא היו לנו שום רצונות, שום התמודדויות, האם לא הקזנו דם פעם אחר פעם – בשביל לעמוד בנסיונות, ובכדי לעשות איזה משהו טוב.

כך, למחוק שנה שלמה, כאילו היא לא הייתה קיימת, כאילו היא לא שווה כלום, כאילו אם היינו יכולים לתלוש אותה מהלוח – היינו עושים את זה? ואם זה אכן כך, האם יש סיכוי לצפות למשהו אחר שיקרה בשנה הבאה?

אז זהו שלא, ממש לא.

באותה פרשה, עליה אומרים חז"ל את ההגדרה 'תכלה שנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה' – אנו קוראים את פרשת ביכורים.

תמציתה ועיקרה של מצות ביכורים, הוא לקחת את מה שעשית, להביא את זה בצורה הכי מקושטת רועשת ובומבסטית לבית המקדש, ושם לומר ולהכריז 'שאיני כפוי טובה'.

וזה מה שעלינו לעשות בסיומה של שנה: להביא ביכורים! לקחת את השנה שהייתה, להרים אותה על נס, ולשבח אותה כמה היא נאה ויפה,

שלום לקוראי העלון הנכבדים!

בגליון שלפנינו נפתח בחיזוק אקטואלי נפלא במדור **חיים טובים**, נעבור למאמר מקיף ומרתק בעניין **אומן ראש השנה** מאת הרב ישראל מאיר גלינסקי שליט"א, המאמר נכתב בשנים עברו, תקוותנו שגם השנה נזכה להגיע לאומן 'עיר הגעוגעים'... לאחר מכן נכנס למדור **לכת עם תורה** – ניצוצות אורה בהבנת תורת רבינו הקדוש – נמשיך בלימוד תורה ט, נעבור למדור **נקודה בפרשה** ביאור בפרשה מאת הרב אליהו עטיה שליט"א, ונסיים **שיחת חברים** והפעם בטור אישי מאת ידידה מאיר.

בברכת שבת שלום ומבורך העורך

עלון 'המקורבים' ©

ליצירת קשה, לתרומות, להנצחת שם, לקבלת הגליון באימייל, למוקדי ההפצה, ולפרסום בגליון: פנו לקו 'המקורבים': 077-31-40-331 והשאירו הודעה בשלוחה: 42 או לאימייל: E0773140331@GMAIL.COM

ניתן לתרום (וכן לקבל את הגליון עד לביתכם) דרך מכשירי 'קהילות' בכל רחבי הארץ! וכן דרך קו 'קהילות': 0732757000 בשלוחה: 11318. או דרך קו 'המקורבים' בשלוחה: 09. תזכו למצוות!

נשמח לקבל כל חומר לגליון ע"י שליחה לכתובת האימייל הנ"ל עד יום שני בערב בצירוף שם מלא ומיקום עיר! (אפשר שם וכתובת בדויים, ולציון זאת). עם זאת, אין התחייבות שהדברים יפורסמו, ואין לראות באי-פרסומם שום צד פגיעה (יתכנו הרבה סיבות, גם טכניות), בהצלחה!!

השיעורים הקבועים						
יום	חודש אלול	הדף היומי מסכת עירובין	משנה ברורה עמוד היומי 'דרשו'	ליקוטי מוהר"ן חלק א	ליקוטי הלכות חלק ח	העמוד היומי בוזה"ק
ז	טו	כו	חורה	קב	רנו	לו
א	יז	כח	תקט, ו-ז תקי, א	קג	רנח	לו
ב	יח	כט	תקי, ב-ג	קג	רנט	לו
ג	יט	ל	תקי, ד-ו	קד	רס	לו
ד	כ	לא	תקי, ח-יא תקיא, א	קד	רסא	לת
ה	כא	לב	תקיא, ב	קה	רסב	לת
ו	כב	לג	חורה	קה	רסג	לט

התורה הנגמלת בחבורת 'תמימי דרך' העולמית. ליקוטי מוהר"ן, חלק שני, תורת פה-ט.

"אומן ראש השנה"

מה הסיבה? למה רווקא? מה המקור? מה עם המשפחה? מה עם ארץ ישראל? מה זה נוגע אלי? הרב ישראל מאיר גלינסקי עם כל השאלות והתשובות.

אליהם, ומתפללים שם, ובזה מעוררים אותם לפעול עבורנו.

כך מצינו אצל כלב שהלך להשתטח על קברי אבות בכדי להינצל מעצת המרגלים. כך מצינו אצל יעקב אבינו שקבר את רחל אמנו ע"ה על אם הדרך, בכדי שכשיצאו לגלות יתפללו שם והיא תפעל עליהם רחמים, [ואכן מצינו אצל יוסף הצדיק שבדרכו למצרים התפלל שם], כך מצינו בקבורתו של משה רבינו ע"ה, שהסתירו הקב"ה בכדי שלא יוכלו לבוא להתפלל שם, שא"כ מיד תבא הגאולה (סוטה יא), ובזוה"ק הפליג מאד במעלת הדבר, והגר"א זיע"א (בפי' על תיקו"ז) הוסיף, שאחר חורבן ביהמ"ק, עיקר השראת השכינה הוא בקברי צדיקים.

ואכן, עם ישראל לדורותיו, נהג לבא על קברי צדיקים, ולהתפלל שם עבור כל הנצרך, ישנם צדיקים שהבטיחו הבטחות מיוחדות לבאים להשתטח על קברם, ויש מקומות שעם ישראל מעצמו מרגיש משיכה מיוחדת לשם, כדוגמת מערת המכפלה, קבר רחל, ציון הרשב"י במירון ועוד.

אומן

אומן, מקום קבורתו של מוהר"ן זיע"א, אף הוא ככל קברי הצדיקים, מקום קדוש ומסוגל להתפלל ולהוושע

מדווח... בשום אופן לא משהו שאפשר להרוויח באופן אחר, במקום אחר ובזמן אחר!!!

ברור א"כ קודם כל שיש כאן צורך בביטול, באמונת חכמים, ובציות ללא שכל, זה שלב ראשון, בלי זה אי אפשר ואין טעם להתקדם הלאה, כמובן, שהדבר קל יותר למי שמודע לגדלותו הבלתי נתפסת של בעל האמרה, ועל הערכתם של הצדיקים שהיו בדורו ואחריו – אליו ולדבריו, מה שלא ניתן כמובן לבאר במסגרת זו.

אך ננסה בכל זאת להבין מה שניתן להבין, מה באמת העניין בזה, האם זה מחייב, ואת מי, והאם בעצם יש מקום לכל ה'המולה' הזו. נבאר א"כ בקצרה את הנושאים הבאים: א. קברי צדיקים. ב. אומן. ג. ראש השנה. ד. אומן ראש השנה.

קברי צדיקים

הנושא של קברי צדיקים מתחיל בידיעה, ש"צדיקים במיתתם נקראים חיים", ואדרבה, "גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם", וממילא אם בחיי חיותם נאמר "צדיק גוזר והקב"ה מקיים", כל שכן שלאחר הסתלקותם יש בכוחם לפעול עבורנו כל הנצרך בשמיות ורוחניות, והוא ע"י שבאים

המשפט מוכר מאד, אין מי שלא שמע עליו. מה הוא אומר? תלוי כמובן למי יש שמשפט זה מתקבל אצלם בהתלהבות, בשמחה, בהשתוקקות ובגעגועים. ויש מי שהוא מעורר אצלו תמיהה, הסתייגות, ואפי' זלזול.

ובכן, מה זה באמת? מה הרעש הזה, התעמולה הזאת, מה מקורו, מה ענינו, למה זה נצרך, והאם מדובר בנושא 'חלק', מה עם יציאה מארץ ישראל, ועזיבת הבית בר"ה, וכו' וכו'.

ננסה בכמה שורות, לעשות קצת סדר בדברים, ולראות מה זה אומר למעשה, לכל אדם באשר הוא.

ובכן, האמת שבשונה מכל העניינים, העצות, העבודות, והדרכים, שגילה והאיר מוהר"ן, בספריו, ובשיחותיו וכו', שבהם נתבאר כל עניין היטב היטב, מה עניינו, מה גודל חשיבותו, מהם פרטיו, מהם הדרכים לזה, וכו' וכו', נושא זה של ראש השנה באומן, היה ועודנו סתום וחתום, לא מבואר ולא מוסבר, 'הוראה' ותו לא.

אך המסר העולה מכל השיחות שנאמרו בנושא הוא בערך כך: "יש פה דבר גדול ועצום... הרבה יותר מכפי שאתם יכולים לשער... אין אפשרות לגלות במה מדובר... אך כל מי שמוכן לשמוע, אי אפשר להשיג מה הוא

חיים טובים - המשך

לשנה הבאה, ולהתפלל עם יותר כח, שתהיה 'עוד' שנה טובה, והרבה יותר מתוקה. ■

בימים שנתרו - זה הזמן להתבונן אחורה, בעיניים טובות. ולשים לב כמה טוב הצטבר לנו רק מהשנה הנוכחית. שזה אומר ממילא,

כמה אכן זכינו לפעול בראש השנה הקודם. ומתוך כך, להתקדם ביתר חשק

כמה זכינו בה, וכמה אנו מאושרים שהיא חלק מהלוח שנה של חיינו.

אחרי שעושים את זה - אפשר להצביע על חלקים מתוכה, שקצת מפריעים לתמונה היפה, ולבקש 'תכלה שנה וקללותיה', לא, אל תמחוק לי את כל השנה, רק את הכתמים השחורים האלו. ותביא לי 'עוד' שנה טובה ונפלאה כמו השנה, אלא ששם תשאיר לי רק את 'ברכותיה', בלי תוספות לוואי.

ניתן לקבל את 'החיזוק היומי' 'חיים טובים' ישר לכתובת המייל: yefabian@gmail.com

בכל הישועות, אך בשונה מהם, הבטיח מוהר"ן הבטחה נפלאה, הבטחה שלא מצאנו דומה לה, לא בוודאותה, ולא באיכותה, ההבטחה נאמרה בפני שני עדים, וכתובה בפירוש ללא שום ספק. הובטח לכל מי שיבא לשם, ויעשה את הנצרך (פרוטה לצדקה, ואמירת המזמורים), שהוא ישתדל בכל כוחו עבור תיקון נשמתו, עד להוצאתו המוחלטת מהגיהנום, ובלבד שלא ישוב לאיוולתו.

הבחירה כמובן בידו של כל אחד, אם לשמוע ולהאמין לדברי אמת, ולהבין שאכן מדובר במציאה ממש, ושמן הראוי לו לעשות את המינימום להצלת נפשו ונשמתו בזה ובבא, או להיות חכם בעיניו, שלא להיות נפתה אחר כל מיני 'עניינים', ש'מי אמר שהם נכונים', ושל'לא קבלנו במסורת', וכדומה, ולנסות איכשהו להסתדר בעצמו בהגיע העת.

עד כאן מדובר בדברים ברורים.

כאן מגיע העניין של ראש השנה, שכפי הנ"ל, בזה לא נאמרו דברים ברורים על מהות הדבר, מה מטרתו, ומה הרווח בו, (אם כי נאמרו דברים ברורים מאד בגודל חשיבותו, וכנ"ל), כאן אנו צועדים בדרך אפשרית, אך לא מוכרחת, כמובן.

מה רוצים מדורינו?

ובכן, כל אחד בעל לב מרגיש, ומחמיק, וגם מי שלא, רואה ויודע, שדורנו הוא דור מיוחד, שונה לחלוטין מכל דור אחר, אפי' מדור אחד קודם, שינוי מוחלט ממש, הן בנוגע להרגשות שבלב, בעוד בדורות קודמים, כל אחד היה מתעורר עד כדי בכיה, בעבודת התשובה של ימי תשרי, ובעבודת האבלות של ימי בין המצרים, וכן בעבודת השמחה של שבת קודש ויום טוב, ובעצם, בעבודת ה' ביום יום, כל "והוא רחום", כל תפילה, כל עבודה, הכל היה מלא עם לב מרגיש, ודמעות היו דבר שבשגרה, הן דמעות שמחה, והן של צער ח"ו, וכ"ז הן בין אדם למקום, והן בין אדם לחברו, כל אחד הרגיש את השני, השתתף עמו לטוב ולמוטב, יש לזה דוגמאות רבות

זה חלילה 'בשנאת ה' אותנו', הלא זה היה טעותם של המרגלים, שהפיל אתם עם כל עם ישראל, ומזה אנו סובלים עד היום, 'אהבתי אתכם אמר ה', אהבה רבה, אהבת עולם, אין גבול לאהבתו, אם כן בהכרח יש לכל זה מטרה, יש לנו תפקיד מיוחד, מה שלא היה לכל הדורות, מהו???

"שמד" ו"רצון"

התשובה לזה היא (הנושא כמובן ארוך ורחב, ונכתוב רק כמה מילים הנוגע לענייננו): אמת, אי אפשר בדורנו להגיע לעבודת הדורות הקודמים, לא במעשים ובוודאי לא בהרגשות, הניסיונות קשים מאד, ואין הקב"ה בא בטרונאי עם בריותיו, העבודה שלנו, דור 'עקבתא דמשיחא', הדור האחרון, שאמור להביא את גמר התיקון, הוא – ה"בחירה בנקודת היהדות".

כלומר, בוודאי יש את העבודה המעשית של קיום מצוות התורה, וזהירות מעבירות, אך לא בזה נמצאת בחירתו התמידית של האדם, לזה צריך בחירה חד פעמית, ולהכנס למסלול והרגל מסוים, וממילא המצב בסדר פחות או יותר, צריך כמובן התגברות והתעוררות וחזוק מידי פעם, אך אין כאן ממש נסיון של "חמישים על חמישים" בין טוב לרע.

הבחירה האמיתית היא בין "שמד" ל"רצון", 'רצון' פירושו חיפוש תמיד, כלומר, התקדמות תמידית! בין כשהולך כסדה, ומצליחים בעבודת ה', לא לעצוה, לא לנוח, לא להרגיש 'הגעתי', 'יש לי',

שאינן כאן מקומם, אך זאת הייתה המציאות.

בדורנו, נסתמו הלבבות, נאטמו המוחות, ונתכסו כל ההרגשות, ליבנו לב אבן, הרגשותינו כקיר שיש, הכל יבש, לא מרגישים שום התעוררות, ודאי לא עד דמעות, לא מתפילה, ולא מ"והוא רחום", לא 'אלול', ולא 'תשעה באב', לא שבת ולא יום טוב, וגם בין אדם לחברו, נהיינו אדישים לגמרי, כשהיה שמחה אמרנו 'מזל טוב', וכשהיה חלילה צער, באנו לנחם, אך הכל מכני, הכל ביבשות, כמו מכונות, וכך נראה כל המצב בעבודת ה'. מנסים שוב ושוב, לפתוח את הלב, לנער אותו קצת, להדליק בו איזה ניצוץ, הוא מגיב מעט במקרה הטוב, וחוזר לישון...

הניסיונות של דורנו אף הם חריגים בעוצמתם, כזה כוח של היפך הקדושה, עולם של הסתרה רח"ל, ספיקות ותהיות, הרגשת ריחוק ומרירות, ויחד עם זה, 'מבול' המכשירים הזעזעורים, החל מה'פלאפונים', ה'אם פי', ועד מכשירים שלא כדאי להזכירם, עיתונים, מודעות ופרסומות, ומי מדבר על יציאה לרחוב, או נסיעה, סכנת נפשות ממש, היצר מסתובב סביבנו, בינינו, ובתוכנו, עם טנקים ו"פצצות אטום", ויורה ללא חשבון וללא רחמנות, רבים חללים כבר נפלו רח"ל, פצועים ללא מספר, והמצב קשה מנשא.

מה המטרה של כל זה? האם יש לזה פתרון? הלא ברור שאין כאן חלילה 'הזנחה' מצד אבינו שבשמים, וגם אין

הקיבוץ הגדול
יחד רבבות אלפי ישראל מכל החוגים והעדות
אומן ראש השנה
תבוא... תרגיש... תבין...

ההבטחה של רבי נחמן מברסלב

זוהי חזונו הביתי הנשגב מברסלב לעשות סדרת שבת של פני ישראל אל סביבות ומסורות אלו. יחד אצלנו על ראש השנה לא יחסר איש, וזו שזוכה להיות על ראש השנה. ראוי לו לנסות מאוד מאוד. אצלנו פועלים ישנו מסורות כי תודות ה' מעורבים (נחמה ח).

ישנה תוספת הראש השנה שלי הוא חזונו גדול והבטחה יודע שישן חזונו זה מיושם באומן. רק השם יתברך יגיד לי זאת במועד. שאני יודע מה ראש השנה לא מבטא אדם מילום מדיא חלילה בראש השנה שלי, אלא אפילו כל העולם כולו תלוי בראש השנה שלי.

מברסלב האלה נשמע מפי הקודש כמה נשגב שרונה לכל אחד ואחד כמה גדולה התעלה של כי שזוכה לבוא על יברך הקודש והתורה, כי בראש השנה דבריו יעצור רוחים לו בכל מה לאפשרו. אצלנו ישנו מסורות אלו כי תודות ה' מעורבים (נחמה ח) וישנו חזונו שלי שישן חזונו זה מיושם באומן.

קומדיע אומן
כל המידע לטלפונים לראש השנה:
033-08-1185

לעילוי נשמת החסיד רבי ישראל פינסו זצוק"ל

ואמר: הראש השנה שלי עולה על הכל! איש בל יעדר!

אלא להמשיך לרצות, להשתוקק ולכסוף, ליותר גבוה, יותר עמוק וכו', ובין כשלא הולך כסדר, ואפי' במצב של נפילות ח"ו, לא לעזוב את הרצון, לחזור שוב ושוב, לעצמו, לסובביו, ובעיקר – בשיחה עם השי"ת, מה הוא רוצה באמת! להמשיך לרצות את הגבוה ביותר, גם במקום הנמוך ביותר!... זהו עבודת ה"רצון", וזהו בעצם ה"חיים", מצב של תנועה (פנימית) תמידית, לא דוממת, והפסגה שאפשר להגיע הוא: לעמוד ביום ה'מאה ועשרים, עם 120 שנים מלאות וגדושות, ולהרגיש 'עוד לא הגעתי!'

ההיפך מזה הוא 'שמד': שמד פירושו: ייאוש, הרמת ידים, חידלון. בדרך כלל זה קורה בנפילה, אחת או כמה ר"ל, עד שאדם מרים ידיים, ואומר 'עד כאן, זה לא בשבילי, אך אפי' אדם שלא נפל, אם אינו ממשיך לחפש, זהו ג"כ בחינה של 'שמד', כלומר, חוסר חיפוש, חוסר רצון, תנועה פנימית 'דוממת', ייתכן שהוא 'עושה' הרבה דברים, אך בלבו יש 'שמד'. לגבי הרבה חלקים ורובדים (שאליהם אינו שואף, או שמהם הוא כבר התיאש), הוא 'משומד' ר"ל, 'שמד' מוחלט הוא כאשר אדם כל כך מיואש עד שהוא מתנתק לגמרי ממקורו רח"ל.

את הנקודה הזו רוצה מאתנו השי"ת! "לבחור" בו, ו"לבחור" בתורה וקיומה, כלומר "לרצות", ע"כ, בשונה מדורות קודמים שהיה אפשר להשלות עצמו, עקב הצלחותיו, והרגשותיו, שהוא עובד את ה', גם בלא עבודת הרצון, בדורנו, אין משהו אחר, המצב ה'מעשי' בעבודת ה', אפי' החיצונית, לא קלה, וכש"כ הפנימית, כל שנשאר לנו הוא "לרצות", אבל עד הסוף! ראש בקיר! זה אני רוצה, פה אני נשאה, ומינה לא תזוע. כמובן שמי שרוצה באמת, מתפלל, וממתין בסבלנות, בלי לעזוב את המערכה, מגיע בסוף.

מאיפה מקבלים את הכח הזה? מהיכן לוקחים את ה"רצון" הלוה? איך מעוררים אותו בכלל, ואיך שומרים על גחלתו בקביעות שלא תכבה? הלא אנו רח"ל עמוק עמוק בתוך ה'שמד', איך יוצאים משם?

מלכות שמים, לחיות ברצון תמידי למלא רצון ה', מתוך ביטול גמור, לית לי מדידי כלום, לא אכפת לי: כן הצלחתי או לא הצלחתי, כן הגעתי או לא הגעתי, אכפת לי רק דבר אחד, "מה ה' רוצה ממני כעת!"!! זה ותו לא – זהו חיים! על החיים הללו אנו מבקשים בתפילה, ועל זה אכן התפילה מלאה מתחילה ועד סוף.

אך מה אעשה, אם אני לא מרגיש שזה מה שאני רוצה? אני בפנים רוצה דברים אחרים לגמרי: כסף, כבוד, תענוגים, ותאוות, איך אוכל א"כ לבקש ע"ז כשזה לא "אני"? כאן אני מוכרח מישהו שיבא ויעשה לי "טיפול", יעשה סדר בפנים, ינקה את חלקי ה"שמד", וירכיב במקומם את חלקי ה"רצון". צריך א"כ לחפש מי מוכן לעשות עבורי טיפול זה, איפה, מתי (וכמה זה עולה).

כאן יש לי מה לחדש לך! יש מקום כזה, יש "מטפל" כזה, קוראים לזה "אומן" (ולא לחינם!), שם יש מי שעושה את ההמרה, ללא תשלום, רק בתנאי אחד: תהיה אצלו בזמן המתאים, כלומר, בראש השנה! אם תהיה שם, תוכל פתאום להרגיש, שבאמת הלב מתמלא ב"רצון", באמת אני רוצה את החיים האמיתיים, אח"כ במשך השנה, כבר תוכל נכון יותר למלאות את המטרה, שבשבילה אנו פה, עם כזה רחוב, ועם כזה לב...

משה רבינו! הוא היה לו את הכח להוציא יהודי מכל בחינה של 'שמד', לתכלית ה'רצון', וע"כ "משה" (345) עומד בין "שמד" (344) ל"רצון" (346), זה בעצם היה תפקידו, על ידו קבלנו את התורה, וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל – 'רצוננו לראות את מלכנו'.

משה רבינו איננו, ואפילו קברו נסתר מאתנו, אך כבר גילו לנו בזוה"ק "אתפשטותא דמשה בכל דור ודור", כל צדיק יש לו את הכוח הזה שנקרא "משה", להעלות אותנו משמד לרצון.

ראש השנה

נחזור רגע ל"ראש השנה". מהו ראש השנה? ר"ה הוא יום הדין! כ"א נידון אם יזכה לחיים או וכו', כולנו רוצים לחיות, מבקשים, וחוזרים ומבקשים "זכרנו לחיים" "כתבנו בספר החיים", רבש"ע, תן לנו חיים, תן לנו כל מה שנצרך כדי לחיות.

אך ראה זה פלא, בנוסח התפילה, כאילו שכחו מכל הסיפור... לא מוזכר: לא חיים, לא בריאות, לא פרנסה, ולא שום דבר, רק "מלוך על כל העולם כולו וכו'" "וידע כל פעול כי אתה פעלתו וכו'", מלכויות, זכרונות, שופרות, ובכן תן פחדך, ויאתיו כל לעבדך, מלכות ה', גאולה וכו' וכו', מה פשר הדבר?

הוא אשר דברנו. אנו רוצים לחיות, אך האם אנו יודעים מהם "חיים"? חיים פירושו "רצון", ו"רצון" הוא קבלת

על הפרשה // פנינים על פרשת השבוע לאור תורה זו

דרכנו בעת החושך והגלות, ולזכור שגם אז הושיענו השי"ת, ועי"ז יזכור האדם שתמיד השי"ת עמו ואצלו, ובכל מצב שהוא יכולים וצריכים לחפש את אור השי"ת בעצמו ע"י דיבורי אמת לפי הזמן המקום והשעה.

ויש לבאר שכל זה הוא בחי' דיבורי אמת, שעל כן אין די במה שמודה להשי"ת עכשיו, כי זה הארה מיוחדת שמאירה לו עכשיו, אבל העיקר הוא לזכור את אור השי"ת גם בעת התגברות החושך, ועל כן צריך להיזכר בתחילת

מקרא ביכורים

מבואר בפרשה עניין קריאת הביכורים שצריך להתחיל את ההודאה מארמי אובד אבי, שזה בחי' מתחיל בגנות ומסיים בשבח [כמבואר בפסחים קטז ע"ב].

עבודת הלב // פנינים על סדר התפילה לאור תורה זו

ולידע שהכל מאיתו יתברך, שזה עיקר בחי' אור האמת, ומתחילים בהודאה על עצם נעימות חלקנו שזכינו להיות מזרע ישראל שהם עצמם בחי' אמת בבחי' כולו זרע אמת, וזכינו לקבל את התורה שהיא בחי' אמת, ואח"כ מודים על כל פרטי הבריאה, פוקח עורים

של אור האמת שע"ז יכולים להיכנס אל התפילה באמת.

ברכות השחר

ומתחילים בברכות השחר, שהוא בחי' דיבורי אמת בפשיטות, על כללות פרטי הבריאה, להודות ע"ז להשי"ת

הארת התפילה תלויה באור האמת

הנה עיקר הארת התפילה והכח להתפלל הוא ע"י אור האמת שהוא אור הקב"ה בעצמו, וכמבואר במאמר באריכות, ועל פי זה מובן שכל עניין וסדר התפילה טובב והולך על עניין זה

אומן ראש השנה - המשך

תשובה" ועוד פוסקים, שמותר לצאת לקברי צדיקים, וכפי שאכן נסעו רבים (ביניהם: רבנים, ראשי ישיבות ומשגיחים), לקבר הגר"י סלנטר זיע"א, ולקבר רבי יעקב אבוחצירא זיע"א, ויותר מכך פסק ב"משנה ברורה", שמותר לצאת לכל דבר מצוה, (ובאמת אין צורך לכל זה, שהרי לכל הדעות מותר לצאת לצורך רפואה, רפואת הגוף, כל שכן לרפואת הנפש, ועל אחת כמה וכמה לרפואה רוחנית, בדבר שהנשמה תלויה בו).

מה עם בני הבית? מדובר כמובן בהסכמתם המלאה, ובדרך כלל, גם ברצונם והתלהבותם (אם יודעים במה מדובר), אם אין לזה הסכמה, ברור שאסור לנסוע, כשם שאין היתר 'לגנוב' כדי לנסוע, לא נאמר, ולא עלה על דעת מי לעבור ח"ו איסורים כדי לנסוע, הנסיעה מטרתה לקרב אותנו לקיום התורה, לא ע"י ריחוק ממנה חלילה. אך כמובן, ככל שהדבר חשוב, עושים הכל בכדי לגרום להם לרצות זאת, כולל: תפילות, הסברה בחשיבות הדבר, פיצוי וכדו', ובדרך כלל, מי שבאמת רוצה, העניין מסתדר על הצד היותר טוב, והניסיון יעידנו.

וה' ינחנו על דבר אמת, למען שמו באהבה.

על גלות נפשם, על הנפילות והקשיים, על המכשולות והמעידות, ובעיקר, מבקשים ומתחננים על העתיד, על פתיחת הלב, התחדשות, טהרה, קרבת ה', תורה, תפילה, קדושה וכו' וכו', ועל ה"רצון"!!! לא יאומן כי יסופר, ימות המשיח ממש.

פשוט מאד, עשרות אלפי יהודים, עוברים טיפול ביד "אומן", ועוברים בזה אחר זה ובבת אחת – מכל חלקיק של "שמד", למלא חפניים "רצון". נכנסים כמו שנכנסים, ויוצאים בנ"א חדשים, כפשוטו ממש.

ההמשך פשוט מתבקש: התפילות של ראש השנה ברוב עם (אלפי איש), בהתעוררות עצומה, והשתפכות הנפש נפלאה, מבקשים על החיים האמיתיים באמת, מתעוררים באמת ובאופן הנכון לקול התקיעות, מתענגים על ה' בסעודות החג, והשמחה שבמוצאי החג, כבר חורגת לגמרי מגבולות הטבע, חוזרים לארץ ישראל, ומתחילים לחיות כ'בן ישראל', חיים של 'בני בכורי ישראל', ושל 'ישראל אשר בך אתפאר'.

לסיום, נסיר את אבני הנגף:

האם מותר לצאת לחו"ל? ובכן, מבואר להדיא ב"שדי חמד" ו"שערי

מדוע דווקא שם? אולי ב"כותל המערבי", או ב"קבר רחל", או אולי אצל רשב"י במירון? השאלות צודקות, המציאות לא. לא משום שהם מקומות פחות חשובים, אלא משום שהם לא בקשו ממך לבא לשם, ולא הבטיחו שום דבר אם כן תבוא, אלו מקומות נפלאים, אבל אם ה"טיפול" חשוב לך, תיגש למי שקרא לך.

לא מדובר בתיאוריות "על הנייר", מדובר ב"מציאות בשטח", מי שראה – יודע, ומי שלא – לא יוכל אפילו להאמין.

עומדים שם בערב ראש השנה, שורות שורות של בני אדם, אלפים, עשרות אלפים, מ'עגילים וקוקו', ועד תלמידי חכמים, צדיקים וזקנים, עומדים צפופים, ומשתחוים צפופים, אין מקום להכניס סיכה, במשך שעות ארוכות, במצב של "צום" (כנפסק בשו"ע), הצעקות והבכיות מרקיעות שחקים, נראה כאילו כל העולם שבת, לא מעניין שום דבר. ועל מה הצעקות, על מה הבכיות? על כסף, כבוד, רפואה וכו'? אולי גם, אך לא, ממש לא העיקר, מעט הקשבה תגרום להלם של ממש, כולם זועקים במר נפשם, בכלות הנפש,

נקודה בפרשה

// הרב אליהו עטיה שליט"א

כיצד תפילין שבראש מפילים יראה אפילו על אומות העולם

"וְרָאוּ כָל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שָׁם ה' נִקְרָא עֲלֶיךָ וַיִּרְאוּ מִפָּנָי" (דברים כה, י). ובגמ' בברכות (דף ג, א) איתא: מנין שהתפילין 'עוז' הם לישראל דכתיב "וְרָאוּ כָל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שָׁם ה' נִקְרָא עֲלֶיךָ וַיִּרְאוּ מִפָּנָי" ותניא רבי אליעזר הגדול אומר אלו תפילין שבראש, ע"כ. פי', התפילין מראים את הגבורה של ישראל, עד שגורמים לכל 'עמי הארץ' שהם הגוים, לירא מאיתנו. ופירש"י במנחות (דף לה:), שהטעם שהיראה מתפילין שבראש דוקא, משום שיש בתפילין רוב שם שדי", כי אות ש' נמצאת בתפילין בעצמן, ואות ד' נמצאת בקשר הרצועות אחורי הראש, ע"ש. אכן כבר העירו התוס' שם (בד"ה אלו), שאות ד' שבקשר הרצועות היא לא אות גמורה, ע"ש. ועוד יש להוסיף, שלא רואים אותה כי היא מאחורי הראש, ועיקר מה שרואים כשמסתכלים פנים מול פנים היא רק את האות ש"ן.

וצריך לבאר כיצד האות ש"ן בדוקא היא זו שגורמת את היראה לכל 'עמי הארץ' שהם הגוים. ונראה לבאר על פי דברי רבינו בחיי (בפסוק דידן), וז"ל: ויש לך להתעורר בכאן, כי נרשם בכאן (בתפילין של ראש) אות ש"ן שהיא 'הלכה למשה מסיני', והוא כאילו אמר: "וְרָאוּ כָל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שָׁם ה' נִקְרָא עֲלֶיךָ וַיִּרְאוּ מִפָּנָי" [וביאור דבריו, כי התיבות "ש"ם ה'ה"ה ג'קרא" - הם ראשי תיבות ש"ן, והרי שהפסוק רומז שהאות ש"ן שבתפילין שבראש היא זו שגורמת את היראה]. ועוד, כי חילוף השם הגדול בא"ת ב"ש עולה במספר ש"ן [פי', שם יהו"ה בא"ת ב"ש - הם אותיות מצפ"ן, והשם הקדוש הזה עולה בגימטריא ש"ן]. והוא ש"ן רבתי של ש"ר השירים [וביאור דבריו, ספר שיר השירים מתחיל באות ש' גדולה, ובטעם הדבר כתבו בספרים, שלהיות שאין בכל שיר השירים שם קודש (וראה בלקוטי מוהר"ן קמא, תורה רמ"ג שכתב טעם מדוע לא כתוב שם תיבות 'קדושה' ו'טהרה', וכטעם זה יש לומר מדוע גם לא נכתב בו שם קודש), לכן רמז באות הראשונה ש'

מלביש ערומים, ושאר הפרטים שבעצם הבריאה, שע"ז שמכריזים שהכל מאיתו יתברך, זה עצמו עיקר בחי' הארת האמת.

פרשת העקדה מעוררת את בחינת נקודת האמת שבכל אחד מישראל

ואח"כ אומרים פרשת העקדה להזכיר זכות העקדה, ויש לבאר על פי דברי רבינו כאן, שבזה אנו מעוררים את כח האמת שטבוע בנו מאבותינו הקדושים, כי באמת בכל אחד מישראל יש נקודה של אמת, אלא שהוא בבחי' חלון, וצריך להאיר בו מבחינת האבן טוב שע"ז יוכל לקבל אור האמת ע"י בחי' החלון שלו, וזה מה שמעוררים ע"י אמירת העקדה, שמעוררים בזה את בחי' המסירות נפש של אברהם אבינו שמכח זה יש בכל אחד מישראל נקודה של אמת בכל מקום.

"כִּי בְּכָל אָדָם בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא אֶפְלוּ בְּדִיּוּטָא הַתְּחַתּוּנָה אֶפְלוּ בְּרִשּׁוֹת הַרְבִּים שֶׁהוּא בְּחִינַת מְקוֹמוֹת הַחִיצוֹנִים גַּם שֶׁם בּוֹדְאֵי עֲדוּן יֵשׁ בּוֹ אֵיזָה נִקְדָּה טוֹבָה הַמְשַׁרְשֶׁת בּוֹ. וְזֹאת הַנִּקְדָּה הִיא בְּחִינַת שֶׁם הַיְהוּה בְּרוּךְ הוּא הַמְשַׁרְשֶׁ בְּכָל אָדָם, שֶׁהוּא בְּחִינַת אֹרֶךְ הַיָּמִים וּמְבַחֵנֶת הַנִּקְדָּה הַזֹּאת, שֶׁהוּא בְּחִינַת שֶׁם בֶּן אֲרֻבַּע אוֹתוֹת כַּנ"ל, בְּחִינַת אֹרֶךְ הַיָּמִים כַּנ"ל. מֵאוֹר הַזֶּה נִמְשָׁכִין אֲרֻבַּע אֲמוֹת שֵׁשׁ

לְכָל אָדָם בְּרִשּׁוֹת הַרְבִּים. שֶׁהֵם כְּנֶגֶד אֲרֻבַּע אוֹתוֹת הַשֶּׁם כַּנ"ל. וְזֶהוּ בְּחִינַת הַאֲרֻבַּע אֲמוֹת שֵׁשׁ לְכָל אָדָם בְּכָל מְקוֹם לְהוֹרֹת שֶׁאֶפְלוּ אִם הָאָדָם בְּמְקוֹם שֶׁהוּא אֶפְלוּ בְּמְקוֹמוֹת הַחִיצוֹנִים בְּבְחִינַת רִשּׁוֹת הַרְבִּים גַּם שֶׁם יֵשׁ לוֹ מְקוֹם וְאֵין שׁוּם מְנִיעָה וּבְטוֹל בְּעוֹלָם, כִּי אֶפְלוּ בְּרִשּׁוֹת הַרְבִּים בְּמְקוֹמוֹת הַחִיצוֹנִים יֵשׁ לוֹ מְקוֹם בְּחִינַת אֲרֻבַּע אֲמוֹת שֶׁהֵם נִמְשָׁכִין מֵאוֹר הָאֱמֶת שֶׁהוּא מְתַפְשֵׁט עַד אֲרֻבַּע אֲמוֹת. וְנוֹתֵן לוֹ מְקוֹם אֶפְלוּ בְּרִשּׁוֹת הַרְבִּים" (ליקוטי הלכות, חלקת שותפים, הלכה ד).

"וְאֵי אֶפְשָׁר לְבָרֵךְ הָאֱמֶת לְאֱמֶתוֹ כִּי אִם כְּשֶׁמְאִידִין מְעַצֵּם הָאֱמֶת שֶׁהוּא בְּחִינַת אֶבֶן טוֹב לְבְּחִינַת הָאֱמֶת שֶׁהוּא בְּחִינַת חֲלוֹן וּמְחַבְּרִין וּמְיַחֲדִין שְׁנֵיהֶם יחד. שֶׁהוּא בְּחִינַת חֲבוּרָה וּלְבִנְיָה וְאֵז נִתְחַזַּק וְנִתְבָּרַר בְּחִינַת הָאֱמֶת הַמְלַבֵּשׁ בְּזֶה הָעוֹלָם שֶׁהוּא בְּחִינַת חֲלוֹן. וְכִשְׁזֶה הָאֱמֶת נִתְבָּרַר וְנִכְלָל בְּשִׁרְשׁוֹ בְּעַצְמוֹ הָאֱמֶת אֵזִי יִתְפָּרְדוּ כָּל פְּעֻלֵי אֹנָן, כִּי נוֹפֵל וְנִתְבַּטֵּל הַשֶּׁקֶר לְגַמְרֵי, כִּי עֵקֶר אֲחִיזַת הַשֶּׁקֶר הִיָּה רַק מְחַלִּישׁת הָאֱמֶת שֶׁזֶה הָאֱמֶת בְּחִינַת חֲלוֹן נִחְלָשׁ וְנִתְצַמְצַם כָּל כֶּף עַד שֶׁנִּשְׁתַּלְשַׁל מִמֶּנּוּ אֲחִיזַת אֶל הַשֶּׁקֶר, אֲבָל כְּשֶׁנִּתְבָּרַר זֶה הָאֱמֶת וּמִתְחַבֵּר עִם עַצְמוֹ הָאֱמֶת אֵזִי נִתְבַּטֵּל הַשֶּׁקֶר לְגַמְרֵי וְכַנ"ל" (ליקוטי הלכות, דיינים, הלכה ג אות יג)

לעולם, ומשפעת כח בארבע חיות המרכבה, והרצועה שיש בה כמין דל"ת רמז לארבע רוחות העולם המתנהגים על ידי השכינה, ומעלה ומטה גם כן, ועל כן הרצועות מחוברות ומתפשטות והולכות למטה. ונתבאר בזה, כי כל השפע בא לעליונים ולתחתונים מאת השכינה וכו', עכ"ל רבינו בחיי.

נמצא, שהיראה שיש בתפילין היא מאות ש"ן שבתפילין שבראש, לג' טעמים: א) שהיא ראשי תיבות "ש"ם יהו"ה ג'קרא", והיא חילוף שם הוי"ה בא"ת ב"ש - מצפ"ן (וזהו גם הרמז בש"ן רבתי דשיר השירים). ב) ש"ן רומזת לשלוש מאות יום שמניחים בהם תפילין. ג) ש"ן רומזת לשכינה ולגשמה. אכן עדיין בכל טעמים אלו, עדיין לא מבואר כיצד ענין אות הש"ן הזו גורמת את היראה אצל עמי הארץ.

לשם הוי"ה בחילוף א"ת ב"ש]. ועוד, כי שלש מאות ימים של הנחת תפילין הם בשנה, יצאו שבתות וימים טובים שהן ס"ה ימים. [רמז זה הוא רק בחוץ לארץ, ששם עושים שני ימים טובים של גלויות, ומצד שני היו מניחים תפילין בחול המועד. וביאורו, בשנה ממוצעת (בין השנים המעוברות והפשוטות) שהיא 'שנת חמה' - יש שס"ה יום, כשנחלק בשבע, תמצא שיש ג' שבתות בשנה, תוסיף ב' ימי ראש השנה, יום כיפור, ד' ימים טובים של סוכות, וד' ימים טובים של פסח, וב' ימים טובים של שבועות, יהיה עוד י"ג יום, ועם השבתות הם ס"ה יום, נמצא שמניחים תפילין ש' ימים רמז לש' שבתפילין]. ואם תשכיל עוד בטעם ש"ן של תפילין, תמצא השי"ן רמז לשכינה ולגשמת האדם, ושי"ן של ארבע (בתים) [ראשים] ירמוז לשכינה המקפת והממלאת לכל העולם וחוץ

בו הצדיקים [יסוד הדברים מבואר בליקו"ה הל' חלוקת שותפין ה"ה אות ה-ו].

איזהו מקומן וברייתא דרבי ישמעאל

ואח"כ אומרים איזהו מקומן, שיסודו כל סוגי הקרבנות, שזה בחינת מה שאדם צדיק לדבק עצמו לאור האמת בכל פעם לפי הבחינה ששייכת באותו זמן, לפעמים בבחי' תודה והודאה לה, לפעמים בבחי' תשובה על החטאים שהוא בחי' חטאת, לפעמים בבחי' קדושת הגשמיות שהוא בחי' שלמים, וכיוצ"ב כל קרבן הוא בחי' עבודה מיוחדת, וזה עיקר העבודה של האדם החפץ באמת לא לחפש דווקא אופן אחד של עבודה ה', אלא לידע שבכל רגע ובכל שעה יש את האמת המיוחדת לאותו זמן לפי העניין.

וכמו שביאר בזה מוהרנ"ת (ליקוטי הלכות, גנבה, הלכה ה אות ט): "כי חותמו של הקדוש ברוך הוא אמת. וצריך שיאיר האמת בכל חדש ובכל יום ויום ובכל שעה ושעה משתים עשרה שעות היום והלילה, כי אף על פי שהאמת הוא אחד אבל מצד שנוי המקבלים יש שנויים רבים בענין האמת ואין האמת של האדם זה דומה לחברו וכן אין שעה דומה לחברתה. כי זה האדם צריך להתגבר על ידי האמת בתורה ועבודה וזה צריך

בחי' האבן טוב שבהם לבחי' החלון שלנו וכנ"ל, וזה מה שמסיימים אתה הוא עד שלא נברא העולם, ואתה הוא משנברא העולם וכ' שכל זה הוא בחי' אור האמת שהוא אור השי"ת.

תמיד וקטורת

וזה בחי' פר' תמיד וקטורת שהם כנגד שני מיני בחי' אמת הנ"ל, בחי' אבן טוב ובחי' חלון, כי אע"פ שבכללות האמת שלנו הוא בבחי' חלון, ועלינו להאיר בו מבחי' האבן טוב של הצדיקים, אבל כל בחי' כלולה מכל הבחינות ועל כן אצל כל אדם יש זמנים שהם בחי' אבן טוב, שמאיר לו המוחין והולך לו בעבודת ה', ויש זמנים שאין מאיר לו ואז עיקר עבודתו הוא בבחי' חלון, שעכ"פ יאיר בו מבחי' האבן טוב, וזה בחי' תמיד וקטורת, כי תמיד הוא בחי' מה שהולך לו לאדם בעבודת ה' כסדר, בבחי' אחד בבוקר ואחד בערב שהוא בחי' הקביעות בעבודת ה', וע"כ הוא כנגד בחי' תיקון המוחין כי הוא בחי' העבודה מתוך הארת המוחין, אבל קטורת הוא בחי' בירור הניצוצות מתוך עומק הקליפות, ואז אין מאיר לאדם המוחין, ועיקר עבודתו הוא רק להיות בבחי' חלון, להיות פתוח לקבל את הארת אור האמת שמאירים

"כי האמת שבה העולם הוא בחינת חלון שאי אפשר שיהיה האמת ברור לגמרי אצל כל אחד ואחד. ואף על פי כן הוא אמת כל זמן ששומרין את האמת שלא יתהפך לשקר, חס ושלום, רק מסתכלין על האמת לאמתו, אזי אף על פי שאין זוכין עדין לאמת הברור לעצם האמת, אף על פי כן יכול אחר להאיר בו ויכולין לצאת על ידי זה מחשך לאור" (ליקוטי הלכות, שם, אות יד).

"אף אי אפשר לזכות שיאיר לו מעט האמת שלו כי אם על ידי שזוכה להתקרב לצדיקי אמת שהם בחינת עצם האמת המאיר בכל נקדה ונקדה של אמת שיש בכל אחד ואחד מישראל אפלו בהפחות שבפחותים והגרוע שבגרועים" (ליקוטי הלכות, שם, אות יט).

אשרינו מה טוב חלקנו

וזה בחינת העקדה שבה מזכירים את נקודת האמת שמושרשת בנו מאבותינו שמסרו נפשם להשי"ת שעי"ז האיר עליהם אור האמת שהוא אור השי"ת בעצמו להם ולכל דורותיהם, וזה ג"כ מה שאומרים אח"כ את עוצם נעימת חלקינו שאשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו, שכל אלו הם בחי' דיבורי אמת שאנו מעוררים את נקודת האמת שמושרשת בנו מאבותינו, ועי"ז מאיר

(בסמוך), וז"ל: אם יש לאדם יראת שמים' הינו בושה וכו', כשאנו מסתכלין על פניו, נופל עלינו יראה ובושה, הינו שגמשיך עלינו דעת בגדלת הבורא יתברך שמו. וזה פרוש: "אז תבין יראת ה'", פרוש בזה תבין שיש לו יראת ה', ודעת אלקים תמצא. הינו כשימצא גם לה דעה בגדלת הבורא, הינו בושה ויראה. וזה בחינת 'וראו כל עמי הארץ וכו' ויראו מן', הינו שגמשיך עליהם גם כן יראה, עכ"ל. ולפי זה 'עמי הארץ', הכוונה שאפילו גוים כשוראים את פניו כשמניח תפילין הגורמים לאדם יראת הרוממות' כנ"ל בזה, וזהו שיש על פניו בושה גדולה כמבואר בדברי רבינו, אז גם הם מתביישים מאיתנו, נמצא שיראתם מאיתנו היא בחינת יראת הרוממות', כשהם רואים קדושת וגדולת ישראל, ונפל עליהם יראה ובושה, ה' יזכנו. ■

(שמתבונן ומבין גדולת הבורא), שהיא אמת על ברא, עכ"ל.

והנה עומק לשון הזוהר 'תפלין הם בחינת אמת על ברא', יש לבאר: שהתפילין בעצמם הם כנגד 'אמא' שהיא ספירת הבינה, כי מתוך ההבנה שנותנת באדם, זוכים ליראת הרוממות, ואז מתגלה בחינת 'ברא' שהוא פרצוף 'זעיר אנפין' שהוא בחינת שם הוי"ה, שזו האות שי"ן ראשי תיבות 'ש"ם י"הו"ה ג'קרא', והיא חילוף שם הוי"ה בא"ת ב"ש - מצפ"ן. וזהו כוונת הפסוק 'אז תבין יראת יהו"ה', 'תבין' - הוא בחינת 'בינה' הגורמת ליראת הרוממות' ואז יש שם יהו"ה, הנרמז באות ש', וזהו 'יראת יהו"ה'.

ועתה מובן כיצד נעשית היראה מתפילין על אומות העולם כשהם מסתכלים עלינו, כי כתב שם רבינו

ונראה לבאר ובהקדים את דברי רבינו בליקוטי מוהר"ן (קמא, תורה ל"ח אות ה'), וז"ל: וזה פרוש (משלי ב, ה) "אז תבין יראת ה'", כמובא בזהר הקדוש (בתקוני זוהר בהקדמה דף ט): 'תפלין הם בחינת אמת על ברא', 'ואם לבינה תקרא' (משלי ב, ג). וזה פרוש "אז תבין", הינו על ידי 'בינה יתרה' שיהיה בהפכת הבורא, על ידי זה 'יראת ה' [פי', עיקר היראה היא יראת הרוממות' המבוארת בתיקונים שם (דף י"א), שמתבייש איך חטא כנגד רב ושלטי עיקרא ושורשא דכל עלמין, ויראת ה' הזו], הינו בחינת תפלין, כמו שאמרנו חכמינו זכרונם לברכה (ברכות ב בפסוק דידן): 'וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו מן', אלו תפלין. כי היראה הוא הבושה, כמו שכתוב (גידים כ. בדרשת הפסוק שמות כ, יח) "יראת ה' על פניכם" וזה הבושה, שהיא על הפנים. הינו בחינת תפלין על ידי בינה

באמת והולך בדרך אמת אי אפשר לידע דרכו, כי פעמים בא בארפה, פעמים בקצרה, פעמים מאריך בתפלתו, פעמים מקצר. בחינת אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכון לבו לשמים, שזהו בחינת אמת שהעקר שיכון לבו לשמים באמת והוא צריך רק לקבל אור האמת בכל פעם מצדיקי אמת שהם עצם האמת וכפי האמת שמקבל מהם כפי העת והזמן, כפי מה שצריך להאיר בו לפי בחינתו, כן צריך לילך ולהתנהג. וכל זה הוא בח' איזהו מקומן שהוא בח' כל סוגי העבודות, כי זה עצמו עיקר בח' דרך האמת שיש לאדם לחפש, וזה ג"כ בח' ברייתא דר' ישמעאל שעניינו ג"כ למצוא תמיד את המידה והדרך ששייכת אליו בזמן זה [וכמו שמתבאר בליקו"ה הל' תפילין ה"ו אות לד].

יש אמת בכל שעות היום שיאיר לי בכל שעה לצאת מהחשך לאור גדול". עוד כתב בזה (ליקוטי הלכות, דינים, הלכה ג אות כב): "וזהו בחינת שמש ידע מבואו, אבל ירח לא ידע מבואו, כי פעמים בא בארפה פעמים בא בקצרה, כי שמש שהיא עצם האמת בחינת שבת דקביעא וקיימא זה האמת אינו משתנה לעולם ואין להשקר שום אחיזה בו, שזהו בחינת האמת של הצדיק האמת שהוא אמת הקים לעד ואין בו שום שנוי והוא בחינת שמש ידע מבואו, אבל ירח לא ידע מבואו, הינו זה האמת שהוא בחינת חלון, בחינת ירח. וזה האמת הוא בחינת אסתר שמסתתר ונעלם אצל כל אחד ואחד לפי בחינתו ומדרגתו ואי אפשר לדעת מבואו ודרכו של זה האמת, כי פעמים בא בארפה פעמים בא בקצרה, זה בחינת אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכון לבו לשמים, כי מי שרוצה

להרבות בצדקה להחזיקו וכו' וזה עוסק במצוה אחרת בגמילות חסד וכיוצא. וכן באדם אחד יש חלוקים רבים בין יום לחברו ובין שעה לחברתה שבשעה זאת מתפלל ובשעה זאת לומד ובשעה זאת עושה משה ומתן ובשעה זאת אוכל או מדבר עם בני אדם וכיוצא בזה שארי שנויים רבים לאין מספר והעקר שכל שעה ושעה בכל מה שעובר עליו ובכל מה שעוסק יהיה הכל באמת לאמתו כפי אותה העת והשעה וכפי האדם. וכל זה אי אפשר לבאה, אך החפץ באמת זבין בעצמו, והכלל שאין שעה בעולם שלא יוכל להאיר לעצמו על ידי האמת אף אם החשך מסבב אותו כמו שמסבב כי אמת ה' לעולם. וזה שבקש דוד המלך עליו השלום, הדריכני באמתך ולמדני כי אתה א-להי ישעי אותך קויתי כל היום. 'כל היום' דיקא, כי בכל שעות היום מתחלתו עד סופו אני מקנה אליך שתדריכני באמתך ותלמדני כי בודאי

עבודת היום // סדר היום לאור תורה זו

בחינת קשה זונגן כקריעת ים סוף וכו'. אבל זונג שאינו בקדשה זה בחינת פגם האמת, מכל שכן וכל שכן פגם גדה, שפחה, גויה, זונה, חס ושלום, שזהו

כלה זרע אמת. שהוא בחינת תקון התפלה, שהוא בחינת זונג דקדשה, בחינת התחברות אמת ואמונה, חמה ולבנה כנ"ל וכמבאר במאמר הנ"ל. שזהו

קדושת הברית

ועיקר המלחמה היא בקדושת הברית, שהפגם בזה הוא עיקר בח' השקר, "כי שמירת הברית הוא בחינת אמת, בחינת

ר"ט

הדבר הכי גדול

אומן ראש השנה

"זה אומן לבנו, אין דבר גדול מזה... אולי על ראש השנה, בחינת הברית... אולי על ראש השנה, בחינת הברית... אולי על ראש השנה, בחינת הברית..."

"זה אומן לבנו, אין דבר גדול מזה... אולי על ראש השנה, בחינת הברית... אולי על ראש השנה, בחינת הברית... אולי על ראש השנה, בחינת הברית..."

ישנה אותך. את הסביבה שלך. את כל העולם

מועצה לראש השנה

02-600-60-60

חברת הברית

02-999-29-55

הר"ם

02-633-8444

הד"ר ברייט

02-54-10-100

מה קורה כשחסיד גור, אברך ליטאי, וידידיה מאיר נפגשים עם נהג מונית שחזר מאומן?

אומן אומן ראש השנה! "אתם רואים את הציצית הזאת?" הנהג שולף פתאום ציצית מתחת לחולצתו, "שמתי אותה ביום חמישי שעבר, בשדה התעופה"

מאת: אומן שלום

יום שישי, פחות משעתיים להדלקת נרות, ואני עומד מזיע בצומת קוקה קולה בכניסה לבני ברק ומתפלל לבורא עולם שישלח לי ברוב רחמיו טרמפ לירושלים.

לא, זה לא סיפור נוסטלגי מתקופת הישיבה לפני עשרים שנה. זה קרה בערב השבת שעברה. הגעתי לביקור מולדת קצרצר לרגל שמחה משפחתית ומצאתי את עצמי נטול רכב. במחשבה לאחור

הייתי צריך פשוט לשכור רכב בנתב"ג, אבל איכשהו חשבתי שאסתדר בלי, כי זה רק שלושה ימים, ובתוכם שבת, ולמי יש סבלנות עכשיו להתחיל פרוצדורה של טפסים וניירות בשביל כמה נסיעות קצרות. לא אלאה אתכם בפרטים, אבל ביום שישי נקלעתי לבני ברק, הייתי אמור לחזור לשבת בירושלים אבל איחרתי את קו 400 האחרון, וכך מצאתי את עצמי עומד בצומת ומצפה לישועה. למרות הלחץ והחום היה גם משהו קסום ברגעים האלה. נזרקתי באחת

לימי עלומיי, לעמידות הממושכות בכל מיני צמתים ברחבי הארץ ולתחושה הממכרת בהמתנה אל הלא נודע. כבר שנים שאני נכנס לרכב שלי ונוסע. זה מאוד נוח, אבל היה משהו מסעיר בחוויית הנסיעה בטרמפים (כמובן, תוך שמירה על כללי הזהירות והבטיחות וה'אל תעלה לרכב שאינך יודע איך תרד ממנו'). והנה, מי היה מאמין, חזרתי לרגע אחד לטעום מהחוויה. כמובן שלא הרמתי יד לטרמפ – יש גבול לפדיחות – אבל עצם העמידה בטרמפיאדה הייתה סוג של ריגוש.

ללכת עם תורה - המשך

התבודדות

והעיקר הוא בהתבודדות לצעוק הרבה הרבה להשי"ת על כח החושך שמסבב אותנו בעת הגלות הנוראה הזאת, ושנזכה תמיד לחפש את אור האמת באמת, ועי"ז למצוא את הפתח גם בעומק החושך, ושנזכה להשקיע כוחות בתפילה שעי"ז נזכה לחדש כוחנו לגמרי, ובאמת להתבודדות עצמה הוא בחי' דיבורים של אמת שעי"ז זוכים לאור השי"ת בעצמו וניצולים מכל התגברות החושך והרע.

שמחה

ושאר כל היום צריך להיות בשמחה גדולה ועצומה מאוד, וזה עצמו הדביקות באור האמת, כי האמת היא שהשי"ת עמנו תמיד, ובזה עצמו יש לנו לשמוח מאוד מאוד, וכן בעצם מה שזכינו להיות מזרע ישראל שהם בחי' אמת בבחי' כולו זרע אמת, וכן על כל נקודה של התקרבות לצדיק שעי"ז זוכים לקבל הארה של אבן טוב לבחי' חלוק, וביותר צריך לשמוח על מה שזכינו להיות בראש השנה אצל רבינו ז"ל שאז מתחברים חמה ולבנה, ואז מאיר ביותר שני בחינות האמת של אבן טוב וחלוק, וכמו שהארץ בזה מהרנ"ת [בהלכות דיינים הלכה ג אות ז ואילך].

אחריהם ובא לטמא חס ושלום, אזי תכף פותחין לו הפותחים שישי שם ומי שאינו חס על עצמו למהר להמלט משם אז נופל ונכנס מפתח לפתח ומפתח לפתח עד שנתעה ונתרחק מהדרך הטוב מאד כל אחד כפי רחוקו כפי מה שגמשהך אחריהם חס ושלום, כי גם אחר כך כשמתחיל להמשהך אחריהם חס ושלום עדן יש לו בחירה למהר להמלט על נפשו. וכל עגן זה הכל הוא בהמשכות שבאדם כמו שכל אחד יכול להבין בנפשו שכשמתחיל לתעות במחשבותיו חס ושלום, הוא הולך ממחשבה למחשבה ומרעיון לרעיון עד שבשעה קלה הוא מנח במקום שמנח הרחק מאד מהקדושה רחמנא לצלן, וכל זה הוא בחינת הפתחים שבסטרא אחרא שנתגלו ונפתחו לו על ידי שגמשהך אחריהם ועקר התגברותם ביותר הוא בשעת התפלה כנ"ל.

ובאמת עניין הקדושה שייך בפרטות לבחי' האמת כי עיקר פגם הברית הוא מחמת השקר שנדמה לאדם כאילו אין הקב"ה עמו ואצלו ואינו רוצה בו, וע"כ הוא נוטה אחר תאוותו, אבל אם ידע האמת שהשי"ת מתפאר בו מאוד מאוד על כל חוט השערה שמנתק עצמו מהרע, אזי יהיה לו בעז"ה כח להתגבר על כל הנסיונות.

עקר בחינת השקפה כמו שאיתא בזהר הקדוש, מאן דמשקר בברית קדישא. 'משקר' ד'קא' (ליקוטי הלכות, דיינים, הלכה ג אות כ).

וזה ג"כ עיקר בחי' החושך וריבוי הפתחים בצד הסט"א וכמו שביאר מוהרנ"ת (ליקוטי הלכות, גנבה, הלכה ה אות לד) וז"ל: "פרעה הוא בחינת הסטרא אחרא שנקרא פרעה על שם רבוי הפתחים שגמריע ומגלה לכל הבא לטמא רחמנא לצלן, בבחינת הבא לטמא פותחין לו, כי הסטרא אחרא והקלפות פותחים ומגלין לו פתחים שהיו סגורים תחלה. והעקר הוא במחשבה שבאדם וכל אדם יכול להבין זאת, כי האדם נברא רק בשביל נסיון ובחירה ועקר הבחירה והנסיון הוא במחשבה שהאדם צריך לחשב רק בתורה ועבודה ויראת שמים. אך תכף כשרוצין לחשב בזה עומדים כנגדו מחשבות של הסטרא אחרא שרוצים למשכו לשם חס ושלום, כי עקר היצר הרע והיצר טוב הם המחשבות שבלב, כמו שמבאר בהתורה לשמש שם אהל בהם (סימן מט). ומי שהוא איש כשר פונה ערף ואינו מסתכל על המחשבות רעות של הסטרא אחרא כלל. ואזי כל הפתחים שישי שם הם סגורים מאחר שאינו רוצה לכנס בהם לטמא עצמו חס ושלום, אבל תכף כשמתחיל להמשהך

צמר מורות. שעות הייתי בציון של רבי נחמן. שעות. אחרי זה הלכתי להתבודד. אתם יודעים איזה דיבורים יצאו לי? אני לא ידעתי בכלל שאני יודע לדבר ככה אל השם. התחלתי פתאום לבכות,

אבל לא דמעות של עצב. עד עכשיו אני בוכה כשאני נזכר בזה. אוי, נגמר לי הדלק. אתם יודעים איפה אני מתדלק עכשיו?"

האברך מציע לעלות בהמשך על כביש 443 ולתדלק בתחנה ליד מודיעין, ככה זה גם יקרב אותו יותר לבית שלו בשכונת רמות, אבל החסיד גור שואל אם הוא בטוח שזאת תחנה שומרת שבת. אני אומר לו שאני לא יודע, אבל בשעה כזאת יותר חשוב שנתדלק ונמשיך כמה שיותר מהר, כדי שאנחנו נשמור שבת ולא ניתקע בדרך. "מי אמר שהכי חשוב שלא ניתקע בדרך?", אומר הגוראי בשיא הרצינות, "יותר חשוב שהתחנה לא תחלל שבת".

"אבל אין, הכי מרגש זה הקבלת שבת בקלויז של חסידי ברסלב", ממשיך הנהג בזיכרונותיו הטריים מאומן. "איזה

והנה מגיעה הישועה. לא טרמפ אלא נהג מונית שנוסע לירושלים ומציע לנו לחלק את עלות הנסיעה בין העומדים בתחנה. אחרי מו"מ קצר אנחנו נכנסים. "אנחנו" זה אומר חסיד גור בערך בן שישים שמניח את הספודיק שלו בבגאז, אברך ליטאי ג'ינג'י, נער בכיפה סרוגה גדולה ועבדכם הנאמן. המונית קטנה וצפופה מאוד, אנחנו צמודים איש אל שוק רעהו, אבל הריח ריח גן עדן: לצד הנהג שתי שקיות נייד עם חלות ויז'ניץ שיצאו הרגע מהתנור.

לפני שהספקנו אפילו לחגור, הנהג שואל: "תגידו, צדיקים, מישוהו מכם היה באומן בראש השנה?". הוא בחור צעיר, לא חובש כיפה. "אני הייתי לפני כמה שנים באומן, אבל רק לכמה דקות", עונה החסיד גור, "לאומן צריך לבוא להתפלל – ולברות. זה לא מקום להיות בו. בטח לא בראש השנה. בראש השנה חייבים להיות בארץ. אתם יודעים מאיפה לומדים את זה? (הוא מסתובב ומסתכל עלינו) כי כתוב בספר דברים 'ארץ אשר ה' אלוקיך דורש אותה, תמיד עיני ה' אלוקיך בה, מרשית שנה ועד אחרית שנה'. נו, אז בדיוק ביום הזה של ראשית שנה לצאת מארץ ישראל?"

הנהג מתעלם לגמרי מהדרשה של החסיד וממשיך בדרשה שלו: "אני כבר שנים רציתי לבוא לאומן בראש השנה. שנים. אבל כל פעם מניעות. פעם לא היה כסף, פעם אשתי, פעם עבודה, עוד פעם אשתי. השנה זכיתי. מה אני אגיד לכם?

יופי הם כולם שרים שם ביחד: טי נה ניי נה ניי ניי נה נה ניי, לכה דודי...". הוא עוצם את עיניו ומתחיל להיכנס לתוך הניגון. צריכים כמעט להזכיר לו להתרכז בכביש. "אין, עד עכשיו אני בוכה כשאני נזכר בזה. אבל לא דמעות של צעה, כן? אתם חייבים לשמוע שיה תקשיבו, תקשיבו. רגע, בעצם אני רוצה שגם הג'ינג'י ישמע, אז עוד רגע, כשהוא יגמור לדבר בטלפון".

אחרי דקה הנהג רואה במראה שהג'ינג'י סיים את השיחה: "הנה, תקשיבו. כבר שמעתי את זה מאה פעם מאז אומן וכל פעם אני בוכה. תשמעו, תשמעו". מהרמקולים בוקע קצב טראנס מטורף שאני חושש שיגרום לחסיד גור לדרוש לרדת עכשיו מהמונית ולעשות את השבת בחירייה: "אומן ראש השנה שלי עולה על הכול! מה אומר לכם, אין דבר גדול מזה, להיות אצלי על

חבורות ושיעורים למקורבים!

לדיווח על שיעורים ועוד נא להשאיר הודעה בקו 'חניכי הישיבות' – ברסלב, בשלוחה: 42

עיר	נושא השיעור	מגיד השיעור	יום ושעה	לפרטים
בני ברק	התחזקות	הרב שרגא זילברמן שליט"א	יום שלישי ב-8:30 בערב	בית הכנסת ברסלב רח' מימון
בני ברק	'תמימי דרך' הליכה עם תורה	לומדים בחבורה: חבורת חניכי הישיבות – ברסלב ב"ב	פעם בשבוע	0548487317
בני ברק קריית הרצוג	ליקוטי הלכות	לומדים בחבורה	מוצאי שבת בבית פרטי בשעה: 10:00	0548496139
בני ברק קריית הרצוג	שיעור התחזקות	נושא בפרשה	בכל ליל שבת מברכים	0548496139
בני ברק	התחזקות	רבנים שונים	יום שני בערב לבחורים	0548517128
בית שמש	לימוד לקוטי מוהר"ן	לומדים בחבורה	יום שישי בשעה: 11:00 בבוקר	0548528387

קו 'חניכי הישיבות' – ברסלב:
בני התורה חניכי-הישיבות המקורבים לאורו של
רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א - 077-31-40-331

שלוחה: 1	הודעות ועדכונים.
שלוחה: 2	לשמיעת חלק מהגליונות הנפלאים שע"י 'הקבצו'.
שלוחה: 3	1 - לשיעורים וכנסים שנמסרו למקורבים. הרב ישראל מאיר גלינסקי שליט"א: 3 - לשיעורים לפי נושאים \ על ליקוטי מוהר"ן. 4 - לשיעורים משנת תשע"ט. 0 - לכל השיעורים אחרונים.
שלוחה: 4	1 - שיחת חברים \ הודעות מאזינים. 2 - להשאת הודעה למאזינים. 3 - לשלוחת 'הליכה עם תורה' - 'חבורת תמימי דרך'. 4 - למענה וייעוץ.
שלוחה: 5	סיפורי התקרבות וראיונות.
שלוחה: 6	1 - פניני ליקוטי מוהר"ן על התורה. הרב שרגא זילברמן: 2 - שיעורים בליקו"מ. 3 - שורת ברסלב. 4\5 - שיעורים מכלל משפיעי אנ"ש. 6 - שיחות ומכתבי מוהרא"ש. 7 - הזוה"ק בלשה"ק. 8 - דברי גדולי ישראל במעלת לימוד עמוד היומי בזה"ק.
שלוחה: 7	1 - שיעורים ברחבי הארץ. 3 - חברותות ברחבי הארץ. 2 - להשאת הודעה לביקוש שיעוד או חברותא.
שלוחה: 8	1 - שירי ברסלב שורשיים. 2 - שירי ברסלב חדשים 3\4 - שירים כלליים. 5 - שירי 'דרשו'. 6 - תיקון הכללי בניגון. 7. נוסחאות התפילה של הימים הנוראים.
שלוחה: 9	1 - שידור חי.
שלוחה: 0	0 - הודעות קבועות ונחוצות. 1 - הצטרפות לרשימת התפוצה. 2 - להסרה. 3 - לקבלת 2 פרקי תהלים. 4 - השעה כעת. 5 - זמני היום. 6 - לקבלת מס' אישי למערכת. 9 - לתרומות באשראי (דרך 'קהילות').

שיחת חברים - המשך

מדבר איתנו, ממש לא סותם את הפה. ועל מה הוא מדבר? על ביבי? על גנץ? על השימוע? כלום. אמונה, תפילה, שבת, תשובה. זה מדהים בעיני. על מה התפללנו בראש השנה אם לא על זה? ויידאוך כל המעשים, וישתחוו לפניך כל נהגי המוניות...".

"קחו, צדיקים, קניתי לנו מים", אומר הנהג ומתיישב בחזרה על כיסאו. הוא פותח את שקית היילו, מוציא בקבוק מים וארבע כוסות חד פעמיות ומוזג.

והלוואי שאני אזכה לא להוריד אותה לעולם. אם אשתי תרשה לי".

הגענו לתחנת הדלק במודיעין. הנהג יורד לתדלק, ואני מנצל את היעדרותו כדי לדבר עליו עם שומעי לקחו. "תגידו על אומן מה שתגידו", אני אומר להם, "ואני כמובן לא מנסה לשכנע אותך לעזוב את הבית מדרש של גור בראש השנה, ולא אותך ללכת מהמניין של חניכי הישיבות ברמות, אבל תראו איזו השפעה: הנהג מונית הזה כבר חצי שעה

ראש השנה! מי שהיה אצלי, אצלי בראש השנה, ראוי לו לשמוח, לשמוח כל השנה!". הנהג מנמיך לרגע תוך כדי השיר ומבאר את המילים: "אתם מבינים? מי שהיה אצלי בראש השנה ראוי לו לשמוח כל השנה! זה מה שאני מרגיש עכשיו. אתם רואים את הציצית הזאת?", הוא שולף פתאום ציצית שלא ראיתי מתחת לחולצתו, "שמתי אותה ביום חמישי שעבר, בשדה התעופה, כשיצאנו, ומאז אני לא מוריד אותה,

סימן טוב ומזל טוב

להעושה והמעשה
למען הפצת שם ותורת הצדיק בעולם

הרה"ח ר' ישראל מאיר גלינסקי שליט"א
לרגל הולדת בתו בשעטו"מ

ברכתנו שיזכה לגדלה לתורה ולחופה ולמעשים טובים באור רביה"ק
ולזכות להיות על ציונו הקדוש בר"ה הבעל"ט

אכ"ר

קו "המקורבים" 077-31-40-331

שמעו ותחי נפשכם

שאינן לו עמותה ותורמים מארצות הברית ויועצי תקשורת. יש את הרב בנימין. הוא לא עובד בטוויטר, הוא עובד במציאות, בשטח, בחיים עצמם. וברוך השם, יש הרבה הרב בנימינים כאלה שפוזרים בכל הארץ. צדיקים שגם עכשיו אוספים אנשים לבית הכנסת, לקבלת שבת, לשיעור, לציצית, למידות טובות. אנשים שמחוללים מהפיכות מקומיות קטנות, ואיתם ננצח. נו, תגידו אמן!

(פורסם בעיתון בשבע)

אחרי זה גם בשבת. הוא שינה את כל השכונה. אנשים התחילו לשים ציצית, לשמור שבת.

הגענו לירושלים. אנחנו נפרדים מהנהג בחום וגם זה מזה. עברנו חתיכת מסע ביחד בקו בני-ברק-אומן-בת-ים-ירושלים. עוד מעט תיכנס שבת שובה, ואני חושב לעצמי שבכל כתבות סיכום השנה ובכל הדו"חות על החברה הישראלית, לא הביאו בחשבון סקטור משמעותי אחד. נכון, יש את הקרן החדשה, יש את לפיד וליברמן והתקשורת. אבל יש ממול גורם חשוב

אחרי שכולם שותים הוא מניח יד על הראש ומברך בכוונה: "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם שהכול נהיה בדברו!". אנחנו עונים אמן, והוא ממשיך באותה כוונה: "ויהי רצון שבקרוב אני אזכה לשים גם כיתה נו, תגידו אמן!".

תגיד, אני שואל אותך, מה הקשר שלך בכלל לאומן? איך הגעת לשם? והוא עונה: "זה הכול הרב בנימין! בלי השיעורים של הרב בנימין בבת ים מי יודע איפה הייתי היום. לא אני ולא כל החברים שלי".

הוא מדבר על הרב בנימין בכזה להט, כאילו כולם יודעים מי זה, כאילו זה הרב עובדיה. עד כדי כך שלא נעים לי לשאול אותו מי זה בעצם הרב בנימין הזה. אבל זה בסדר, את הנהג הזה לא צריך לשאול הרבה שאלות. "לפני חמש עשרה שנה הרב בנימין כהן הגיע לשכונה שלנו. ולא סתם לשכונה, לחבר'ה הכי קשים בשכונה. אף אחד לא הכיר אותו, אבל הוא בא יום אחד ואמר: בואו נעשה שיעור תורה כל שבוע. אמרו לו: מה שיעור תורה, איך ניכנס לבית כנסת ככה עם הנרגילות? ומה הוא אמר להם? כן, תבואו ככה. כמו שאתם. עם הנרגילות. והרב בנימין התחיל ללמד אותנו פרשת שבוע. בהתחלה רק חצי שעה בשבוע. אחרי זה פעמיים בשבוע.

מעוניין שהעלון ימשיך להיות מודפס? אנו זקוקים לתרומה שלך!

ניתן לתרום דרך 'קהילות' בקופת 'עלמא דאורייתא'. או דרך קו 'חניכי הישיבות' - ברסלב: 077-31-40-331 בשלוחה: 09. לתרומה בדרכים נוספות נא להתקשר: 054-848-73-17

מנוי לגיליון המקורבים!

חדש! ניתן לעשות מנוי לקבלת עלון 'המקורבים' וכן את עלון 'הקבוצה' עד לביתכם דרך מכשירי 'קהילות' שבבתי הכנסת. ב-20 ש"ח לחודש. חפשו: **עלמא דאורייתא**. המנוי על-דעת המערכת! לברורים: 054-848-73-17

מידעון ל'חניכי הישיבות' - ברסלב

עלון הקבוצה (י"ל ע"י ארגון 'הקבוצה') - ניתן לקבל את העלון בדוא"ל בשליחת בקשה לכתובת: vhecmu@gmail.com

עלון המקורבים - ניתן לקבל את העלון בדוא"ל בשליחת בקשה לכתובת: E0773140331@GMAIL.COM

שידוכים ל'מקורבים': נפתח מאגר שידוכים ייחודי ואיכותי מבית 'הקבוצה',

המיועד לבני הישיבות שהתקרבו לרביה"ק ומחפשים שידוך בסגנון זה.

להרשמה וקבלת טופס: 058-32-60-647 או בכתובת: GMAIL.COM@A9996560

ניתן לקבל **מידע כללי ומקיף בחסידות** ע"י 'ברסלב גלובל' בכתובת האימייל: info@breslevglobal.com

בשבת אין לברור את העלון אלא על-מנת לקרוא ממנו מיד אפילו מעט

**אמר רבינו הקדוש: "רציתי שהעניין שלי יתפשט
בלבבות האנשים המתמידים בעבודתם כאנשי ליטא!"**

(שיח שרפי קודש ח"ב, סימן נז"ד)

עיצוב גרפי ועימוד: דוד בארי 054-8426868